

ALFREDO M. BONANNO ANARCHISTÉ A AKCE

Pokud existuje nějaká neměnná vlastnost anarchistů, pak mohou být charakterizováni jako ti, kteří se nenechají odradit stinnými stránkami třídního boje a nenechají se zlákat sliby moci.

Bude vždy těžké, ne-li nemožné, najít soudruha, který ustoupil moci. Může se to stát v důsledku mučení nebo fyzického utrpení, nikdy však v důsledku dlouhodobé represe nebo ztráty srdce. V anarchistech se nachází cosi, co je ochraňuje před tím, aby se nechali zastrašit, něco, co podporuje jejich optimismus i v nejtěžších momentech historie. Něco, co jim umožňuje dopředu se těšit na výsledky třídního boje a neohlížet se na chyby, které se staly v minulosti.

Revoluční práce anarchistů nikdy nesměřuje výlučně k masové mobilizaci, na druhou stranu se použití jistých (zaručených) metod může stát podmínkou pro podmínky nastíněné v minulosti. Aktivní menšina anarchistů není pouze otrokem počtů, ale působí na realitu, užívající vlastní myšlenky a akce. Je tu zřejmě vztah mezi těmito myšlenkami a nárůstem v organizaci, přičemž prvé přímo neimplikuje druhé.

Vztah s masou nemůže být uspořádán jako něco, co musí přetrvávat během plynutí času, to znamená nekonečný růst a odpor proti útoku vykořisťovatelů. Tento vztah musí mít redukovaný, specifický rozměr, který má podobu útoku a netvoří pouze zadní voj.

Organizační struktury, které můžeme nabídnout, jsou omezeny časem a prostorem. Jsou to jednoduché asociativní formy, dosažitelné v krátkém čase. Jinak řečeno, jejich cílem není organizování a obrana celé vykořisťované třídy pomocí rozsáhlé organizace, která ji povede bojem od začátku do konce. Neměly by být zatíženy ideologií, ale měly by obsahovat základní prvky, na kterých se všichni shodnou: sebeřízení a sebekontrola v boji, permanentní střet, útok na třídního nepřítele.

A ještě dva důležité body ve vztahu anarchistické menšiny a mas: dělení třídy vytvořené kapitálem a rostoucí pocit impotence, který jednotlivec získává z určitých forem kolektivního boje.

Existuje silná touha bojovat proti vykořisťování a také stále existuje prostor, ve kterém tento boj může být konkrétně vyjádřen. Modely těchto akcí vycházejí z praxe a v tomto směru je stále co dělat.

Malé akce jsou vždy kritizovány jako nevýznamné a směšné proti tak rozsáhlé struktuře, jakou je kapitalistická moc. Bylo by ale chybou snažit se napravovat nedostatky „malých akcí“ tím, že jim budeme oponovat prostřednictvím vztahu založeného na kvantitě raději než rozšiřovat malé akce, které by mohli ostatní jednoduše opakovat. Střet je významný a přesný pro velkou komplexnost nepřítele, který jej konstantně modifikuje za účelem udržování konsenzu. Konsenzus závisí na jemné síti sociálních vztahů na všech úrovních. I nejmenší narušení jej poškozují v míře, která dalece přesahuje limity samotné akce. Ničí to jeho image, jeho program, mechanismus, který produkuje sociální smír a vratkou rovnováhu v politice.

Každá drobná akce, provedená byť jen několika soudruhy, je ve skutečnosti velkým aktem subverze. Její význam jde dál za mikroskopický prostor, který pokryje, aby se stala spíše orientačním bodem, než symbolem.

V tomto smyslu často hovoříme o povstání. Můžeme začít stavět svůj boj takovým způsobem, že se mohou objevit okolnosti, které způsobí revoltu a latentní konflikt se může vyvinout a také přenést do popředí. Tímto způsobem se vytvořil kontakt mezi minoritou anarchistů a specifickou situací, kde se může vyvinout boj.

Víme, že velká část soudruhů nesdílí tyto ideje. Někteří nás obviňují, že jsme kvůli své analytičnosti nemoderní, jiní, že nevidíme, že okolnosti popsaného boje pouze předkládají záměry moci, a argumentují tím, že obzvláště dnes, v éře elektroniky, již není možné mluvit o revoltě.

Ale my jsme paličatí. Věříme, že i dnes, v éře počítačů, je stále možno se bouřit.

Je stále možné proniknout monstrem pomocí píchnutí. Ale musíme opustit stereotypní představy obrovského a masového boje i koncept nekonečného nárůstu hnutí, které je příliš dominantní a kontroluje vše. Musíme vyvinout preciznější a podrobnější způsob uvažování. Musíme spatřovat realitu takovou, jaká je a ne takovou, jakou si ji představujeme. Když budeme postaveni před situaci, musíme mít jasnou představu reality, která nás obklopuje, třídního střetu, který takovou realitu reflektuje a zajistit si nezbytné prostředky, abychom podle toho mohli jednat.

Jako anarchisté máme modely intervence a ideje, které mají velkou důležitost a význam pro revoluci, ale ty za sebe nemluví. Nejsou bezprostředně srozumitelné, a proto je musíme vyjádřit činem, nestačí je pouze jednoduše vysvětlit.

Veliké úsilí zajistit si prostředky potřebné pro boj, by mělo pomoci ujasnit si naše ideje, pro sebe i pro ty, kteří s námi přijdou do kontaktu. Redukovaná představa těchto prostředků, taková, která limituje sama sebe na pouhý střet informací, nesouhlas a vyjádření zásad, je jasně neadekvátní. Musíme jít dále a pracovat ve třech směrech: spojovat se s masou (s jasností a ohraničením přesných požadavků boje), jednat s revolučním hnutím (v právě zmíněném subjektivním smyslu), sestavovat specifické organizace (fungující pro práci s masou a činnost uvnitř revolučního hnutí).

A potřebujeme pracovat velmi tvrdě v tomto směru.